

Sygn. akt II CSK 88/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa T. B.

przeciwko K. B.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 sierpnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 24 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.600 (trzy tysiące
sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398 § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik powoda T. B. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 października 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego wyroku uchybienia w zakresie stosowania prawa miały kwalifikowany charakter i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie SN z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Takich okoliczności skarżący nie wykazał. Bezpodstawne okazały się twierdzenia o oczywistym naruszeniu art. 378 § 1 k.p.c. i 382 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd dopuszczający możliwość przyjęcia przez sąd drugiej instancji bez jakiegokolwiek modyfikacji ustaleń faktycznych zawartych w zaskarżonym wyroku jako podstawy swego

rozstrzygnięcia (zob. m. in. wyrok z dnia 19 maja 1998 r., II CKN 770/97, niepubl. i wyrok z dnia 8 października 1998 r., II CKN 923/97, OSNC 1999, nr 3, poz. 60). Nie można również zgodzić się z twierdzeniem, że Sąd Apelacyjny nie wyjaśnił, dlaczego uchybienie Sądu pierwszej instancji polegające na nieoceniu wszystkich dopuszczonych 30 marca 2012 r. dowodów nie wpłynęło na treść rozstrzygnięcia. Temu stwierdzeniu przeczy szczegółowa analiza stosunkowo obszernego i szczegółowego uzasadnienia wyroku. Wskazując na naruszenie art. 382 k.p.c., skarżący nie wykazał, że to ewentualne uchybienie mogło mieć wpływ na treść orzeczenia (por. art. 398⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.). Natomiast zawarte w uzasadnieniu wniosku twierdzenia o oczywistym uchybieniu polegającym na odmowie zastosowania art. 898 § 1 k.c. są w rzeczywistości jedynie wyrazem subiektywnej oceny skarżącego, odmiennej od dokonanej przez Sąd, ale nie popartej jurydycznymi argumentami i z tego powodu nie mogą prowadzić do wniosku o oczywistej zasadności skargi.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanej zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.